

การดำเนินชีวิตในความหลุดพ้นขั้นที่ 2

What should we do when we are sanctified?)

เขียนโดย...บรรพต เวชกามา (ศูนย์พันธกิจอัครธานี)

วันพุธที่ 2 พฤษภาคม 2012 เวลา 10:45 น.

เมื่อเชื่อพระเจ้าแล้ว เราได้รับการชำระให้เป็นคนชอบธรรมในความหลุดพ้นขั้นที่ 1 (Justification) และเราจะต้องดำเนินชีวิตในความหลุดพ้นขั้นที่สอง (Sanctification)

ขณะที่เราดำเนินชีวิตอยู่ในความหลุดพ้นขั้นที่ 2 นี้ เราเป็น “คนบุญ” ที่อาศัยอยู่ในร่างของ “คนบาป”

-เราจะเอาชนะความบาปที่ยังอาศัยอยู่ในร่างกายของเราได้อย่างไร คำสอนเกี่ยวกับเรื่องนี้ คริสเตียนส่วนมากไม่ค่อยเข้าใจ มักจะคิดว่า เมื่อเราทำผิดทำบาปแล้วเราจะไม่ได้เป็นบุตรของพระเจ้าอีกต่อไป ซึ่งเป็นการเข้าใจผิด

-เพราะเราได้มาเป็นบุตรของพระองค์ ไม่ใช่เพราะทำผิดทำถูก แต่เป็นเพราะพระคุณของพระเจ้า เพราะความเมตตา กรุณาของพระองค์ที่มีต่อเรา เรียกเราให้มาเป็นบุตรของพระองค์ รับเราเข้าไปบุตรของพระองค์

เมื่อเราเป็นบุตรของพระองค์แล้ว เราจะดำเนินชีวิตในความหลุดพ้นขั้นที่ 2 (Sanctification) อย่างไร ต่อไปนี้เป็นคำตอบว่า เราจะต้องดำเนินชีวิตดังต่อไปนี้:

1. ดำเนินชีวิตตามพระคำของพระเจ้า

-พระคำของพระเจ้าเป็นเหมือนเข็มทิศชี้ทางให้เราทำการดี พระคำของพระองค์นั้นสอนให้เราใช้ชีวิตอย่างไร ให้เชื่อในสิ่งใด และยังสำแดงให้เราารู้เมื่อเราเดินหลงทาง นอกจากนี้พระคำของพระองค์ยังช่วยให้เรากลับมาเดินในทางที่ถูกต้อง และให้เราดำเนินอยู่ในเส้นทางนั้นต่อไป

-พระคัมภีร์ ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การแก้ไขสิ่งผิด และการอบรมในทางธรรม เพื่อคนของพระเจ้าจะมีความสามารถ และพร้อมเพื่อการดีทุกอย่าง” (2 ทิโมธี 3:16-17)

-พระคำของพระเจ้านั้นมีชีวิต และทรงพลาภาพอยู่เสมอ และคมยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆแห่งทะเลทรายทั้งแยกจิตและวิญญาณ ทั้งซอกกระดูกและไขในกระดูก และสามารถวินิจฉัยความคิดและความมุ่งหมายในใจด้วย (ฮีบรู 4:12)

-พระคำของพระเจ้าเป็นพลังแห่งการเปลี่ยนแปลงชีวิตของผู้เชื่อในพระเจ้า (สดุดี 119:9,11,105)

พระคำของพระเจ้า เป็นสิ่งที่สำคัญเป็นอย่างมากในการดำเนินชีวิตในความหลุดพ้นขั้นที่สอง (Sanctification)

เพราะพระคำของพระเจ้าเปรียบเหมือนอาหารฝ่ายจิตวิญญาณ ร่างกายฝ่ายเนื้อหนังจำเป็นต้องกินอาหารฝ่ายเนื้อหนังอย่างไร ร่างกายฝ่ายจิตวิญญาณก็มีความจำเป็นต้องกินอาหารฝ่ายจิตวิญญาณเช่นกัน อาหารนั้นได้แก่

:

-พระคำของพระเจ้า ซึ่งก็คือ “พระคริสต์ธรรมคัมภีร์” เราต้องนำพระคัมภีร์มาเป็นบรรทัดฐานในการดำเนินชีวิตในความหลุดพ้นขั้นที่สอง หรือนำมาเพื่อจะรู้ว่าเราจะสรรเสริญพระเจ้า ที่พระองค์ประทานพระพรให้แก่เรา เพราะพระคัมภีร์เปรียบเสมือนเป็นเครื่องมือที่พระธรรมใช้นำในชีวิตของพวกเราและชีวิตของผู้อื่น (อพ 6:17)

-พระคัมภีร์เป็นเหมือนดาบที่พระเจ้าทรงประทานให้เราเพื่อต่อสู้ในฝ่ายจิตวิญญาณ (อพ 6:12-18)

ดังนั้น ผู้เชื่อในพระเจ้าจำเป็นต้อง ศึกษาพระคำของพระเจ้า จำเป็นต้องเรียนพระคำของพระเจ้า จะเรียนด้วยตนเอง หรือเรียนร่วมกับคนอื่นๆ ในชุมชนของพระเจ้าก็ได้ เพราะถ้าไม่เช่นนั้นแล้ว เราจะไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าเลย

2. ดำเนินชีวิตตามพระธรรมของพระเจ้า

พระธรรมของพระเจ้า (พระคัมภีร์ภาษาไทยแปลว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์”) เป็นของประทานที่พระเจ้าทรงประทานให้เรา เพื่อให้เรามีชัยชนะเหนือความบาป เราจะต้อง :

10. การดำเนินชีวิตในความหลุดพ้นขั้นที่ 2

เขียนโดย บรรพต เวชกามา

วันจันทร์ที่ 18 มิถุนายน 2012 เวลา 20:22 น. -

-ให้พระธรรมครอบครองชีวิตเรา หมายความว่าให้พระธรรมนำทางในการดำเนินชีวิตมากกว่าที่เราจะเลือกทำตามฝ่ายเนื้อหนัง

-ไม่ปิดการทรงนำของพระธรรม คือไม่ดับพระธรรม (1 ธส 5:19) การไม่ดับพระธรรมหมายความว่า ให้พระธรรมของพระเจ้าทรงนำ แต่จะต้องยืนอยู่บนบรรทัดฐานของพระคัมภีร์ ไม่ใช่อ้างอิงไปตามอำเภอใจของตนเองว่าพระธรรมทรงนำ

-อย่าเมาเหล้าองุ่นซึ่งจะทำให้เสียคน แต่จงเปี่ยมด้วยพระธรรม...จงขอบพระคุณพระเจ้าคือพระบิดาอยู่เสมอสำหรับทุกสิ่งทุกอย่าง ในพระนามพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา (อฟ 5:18-21)

-เพราะพระเจ้าเป็นผู้ประทานพระธรรมโดยการทรงเลือกของพระองค์ (ปฐก 41:38;อพย 31:3;ลนต 24:2;1 ซมอ 10:10; ฯลฯ)

-เพราะพระธรรมสามารถที่จะทำให้เราเอาชนะความผิดบาปได้ เพราะพระองค์เป็นผู้ที่อธิษฐานขอแทนเรา ในเมื่อเราไม่สามารถที่จะอธิษฐานได้เป็นคำ (รม 8:26-27)

ดังนั้น การดำเนินชีวิตตามพระธรรมนี้ คือการสวดอ้อนวอนให้พระองค์ทรงนำ ให้พระองค์ทรงชี้ทาง การทรงนำของพระองค์นั้น จะต้องสอดคล้องกับหลักคำสอนในพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ ไม่ใช่อ้างอิงเอาตามอำเภอใจ โดยขาดหลักการ เดี่ยวจะกลายเป็นเหมือนกับการทรงเจ้า

3. ดำเนินชีวิตโดยการสวดอ้อนวอน

การสวดอ้อนวอนนี้ คริสเตียนทั่วไปเลือกที่จะใช้ว่า “อธิษฐาน” แต่ในบทเรียนนี้ขอใช้คำว่า “สวดอ้อนวอน” การสวดอ้อนวอนนี้เป็นการสนทนาพูดคุยกับพระเจ้า

-การสวดอ้อนวอนของผู้เชื่อในพระเจ้า ไม่เหมือนกับการสวดอ้อนวอนของคนทั่วไป ที่สวดอ้อนวอนแล้วไม่มีใครฟัง หรือไม่มีใครตอบ แต่พวกเราสวดอ้อนวอนต่อพระเจ้า เราพูด พระองค์ฟัง เราฟัง พระองค์ทรงตรัส (พูด) สลับกันไป การสวดอ้อนวอนนี้เป็นสิ่งที่พระเจ้าประทานให้ เพื่อจะติดต่อกับพระองค์ เพื่อเราจะได้รับรู้ว่าพระทัยของพระองค์

-เราควรแสวงหาคำตอบจากพระเจ้าในการสวดอ้อนวอนเหมือนอย่างกับผู้เชื่อในพระเจ้าในสมัยแรกได้กระทำ (กจ 3:1;4:31;6:4;13:1-3, ฯลฯ)

-การสวดอ้อนวอนเป็นการเตรียมการสู่รับฝ่ายจิตวิญญาณ (อฟ 6:18)

-การสวดอ้อนวอนนั้นมีความสำคัญเป็นอย่างมาก เพื่อเราจะได้ไม่ถูกทดลอง จิตวิญญาณพร้อมแล้วก็จริง แต่กายยังอ่อนกำลัง (มธ 26:41)

-การสวดอ้อนวอนเป็นการทำตามคำตักเตือนของพระเจ้าในการแสวงหา จดจ่อ และขอ...อย่าหยุด แล้วพระองค์จะทรงประทานกำลังความเข้มแข็งตามที่เราต้องการ (มธ 7:7)

-การสวดอ้อนวอนไม่ใช่เป็นการสวดมนต์ แต่เป็นการสนทนากับพระเจ้า เป็นการยอมรับข้อจำกัดของเรา และยอมรับฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ และให้เราหันมาหาพระองค์เพื่อขอความเข้มแข็ง ให้เราทำในสิ่งที่พระองค์ประสงค์ให้เราทำ (1 ยน 5:14-15)

ฉะนั้น ไม่ว่าเราจะทำกิจกรรมอะไร ขอให้เราสวดอ้อนวอนต่อพระเจ้า ขอความรู้ความเข้าใจ ขอการทรงนำ และความถูกต้องจากพระองค์ ถ้าสวดอ้อนวอนแล้ว ไม่ได้รับคำตอบ นั้นหมายความว่า การสวดขอของเราไม่ถูกต้อง

-ทุกครั้งที่เราสวด เราต้องปล่อยให้เป็นที่ตามน้ำพระทัยของพระเจ้า อย่าติดสินบนต่อพระเจ้า เหมือนกับคนทั่วไป จะทำอะไรก็ตาม เราผู้เป็นบุตรของพระเจ้า จะต้องสวดอ้อนวอน (พูดติดต่อกับพระเจ้า ขอความช่วยเหลือ ขอการทรงนำ และขอบคุณพระองค์ในคำตอบที่พระองค์ประทานให้

4. ดำเนินชีวิตในชุมชนของพระเจ้า

ในการที่พระเจ้าเลือก และเรียกเราเป็นคนของพระองค์นั้น พระองค์ไม่ได้เรียกเราให้มาอยู่คนเดียวโดดๆ แต่เรียกให้มาเป็นชุมชน เป็นกลุ่ม ซึ่งเราจะละเลยมิได้ การเป็นชุมชนหรือเป็นกลุ่มนี้ เรียกว่า “ชุมชนของพระเจ้า” หรือคริสเตียนทั่วไปเรียกว่า “คริสตจักร” ภาษากรีกคือ ekklesia มีความหมายว่า “ชุมชนของพระเจ้า” คือผู้ที่เชื่อวางใจในพระองค์

-เมื่อพระเยซูทรงสั่งให้เหล่าสาวกออกประกาศ พระองค์ทรงส่งพวกเขาออกไปเป็นคู่ (มธ 10:1) พระเยซูตรัสว่า หากมีคนสองหรือสามคนรวมตัวกันในนามของพระองค์ พระองค์จะทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพวกเขา (มธ 18:20) นั้นหมายความว่า พระองค์เรียกให้มาเป็นกลุ่ม ไม่ใช่ให้อยู่คนเดียว

-ทุกสัปดาห์ ควรมีการประชุมนมัสการร่วมกัน ควรมีการพบปะสังสรรค์กัน เราไม่ควรขาดการประชุม แต่ให้ใช้เวลาที่นั่นให้กำลังใจซึ่งกันและกันให้มีความรักและทำความดี (ฮบ 10:24-25)

10. การดำเนินชีวิตในความหลุดพ้นขั้นที่ 2

เขียนโดย บรรพต เวชกามา

วันจันทร์ที่ 18 มิถุนายน 2012 เวลา 20:22 น. -

-เมื่อพระเจ้าเรียกให้มาเป็นกลุ่มก้อน เป็นธรรมดาที่จะมีการกระทบกระทั่งกัน ทะเลาะเบาะแว้งกัน ถ้าเกิดเหตุการณ์เช่นนั้นขึ้น ก็ให้สารภาพผิดต่อกันและกัน ให้อภัยกัน อธิษฐานเผื่อกัน (ยก 5:16)

-ให้เป็นเหมือนเหล็กกล้าเหล็ก คนหนึ่งก็ลับเพื่อนของตนได้ (สภษ 27:17) เชือกสามเกลียวจะขาดง่ายก็หาไม่ได้ ยิ่งจำนวนมากยิ่งเข้มแข็งขึ้น (ปญจ 4:11-12)

-อาจจะรวมตัวกัน เข้าค่ายร่วมกัน หรือคุยกันทางโทรศัพท์ ทางอีเมล ทาง face book พบปะกันเป็นการส่วนตัว หรือแบ่งปันถึงสิ่งที่กระทำในการดำเนินชีวิตของการเป็นลูกของพระเจ้า

-ศึกษาพระคัมภีร์ร่วมกัน ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าร่วมกัน และให้คำมั่นที่จะอธิษฐานเผื่อซึ่งกันและกัน และพยุกันและกันในการมีสายสัมพันธ์ที่ดำเนินตามพระคำของพระเจ้า

-ประชุมร่วมกัน ศึกษาพระคัมภีร์ร่วมกัน สวดอ้อนวอนเผื่อกันและกัน ถวายทรัพย์เพื่อคนยากจน ให้กำลังใจกัน ฯลฯ เมื่อคนใดคนหนึ่งที่กำลังเผชิญอยู่ในความทุกข์ยากลำบาก ก็ให้สวดอ้อนวอนเผื่อกัน และถ้ามีคนเจ็บป่วยก็ให้สวดอ้อนวอนเผื่อคนเหล่านั้น

-มีผู้ใดในพวกท่านเจ็บป่วยหรือ จงให้ผู้นั้นเชิญบรรดาผู้รับใช้ของขุนพระเจ้ามา และให้ท่านเหล่านั้นสวดอ้อนวอนเพื่อเขา และเจิมเขาด้วยน้ำมันในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (ยก 5:14)

5. ดำเนินชีวิตอยู่ในโลก หรือสังคมทั่วไป

ในการดำเนินชีวิตอยู่ท่ามกลางคนไม่เชื่อนั้น ให้เป็นเหมือนเกลือของสังคม อย่าแยกตัวออกจากสังคม เหมือนพวกฟาริสี แต่จงอยู่ในสังคม เพื่อจะช่วยเหลือสังคมให้ดีขึ้น ให้ได้รู้จักกับพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้เป็นความหลุดพ้นของโลก

-ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ แต่นั้นไปก็ไม่เป็นประโยชน์อะไร มีแต่จะทิ้งเสียสำหรับคนเหยียบย่ำ” (มธ 5:13)

การที่เราใช้ชีวิตอยู่ในโลกนี้ เป็นเพราะว่าพระเยซูได้ทรงเลือกเราออกมาจากโลก ดังนั้นเราจึงไม่ได้เป็นของโลก แต่เป็นของพระองค์

-ถ้าท่านทั้งหลายเป็นของโลก โลกก็จะรักท่านซึ่งเป็นของโลก แต่เพราะท่านไม่ใช่ของโลก เพราะเราได้เลือกท่านออกจากโลก เหตุฉะนั้นโลกจึงเกลียดชังท่าน (ยน 15:19)

และเมื่อพระองค์สวดอ้อนวอนเมื่อสาวกของพระองค์ พระองค์ได้สวดอ้อนวอนว่า:

-ข้าไม่ได้ขอให้พระองค์เอาเขาออกไปจากโลก แต่ขอปกป้องเขาไว้ ให้พ้นจากมารร้าย เขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าไม่ใช่ของโลก ขอทรงโปรดชำระเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริงของพระองค์ พระคำของพระองค์เป็นความจริง พระองค์ทรงใช้ข้ามาในโลกฉันทิด ข้าก็ใช้เขาไปในโลกฉันทิด ข้าถวายตัวของข้าเพราะเห็นแก่เขา เพื่อให้เขารับการทรงชำระแต่งตั้งไว้โดยความจริงด้วยเช่นกัน (ยน 17:15-19)

ในการดำเนินชีวิตนั้น จะต้องรู้ความจริงอย่างหนึ่งว่า เราไม่ได้เอาอะไรเข้ามาในโลกฉันทิด เราก็เอาอะไรออกไปจากโลกไม่ได้ฉันทิด (1 ทธ 6:7) หมายความว่า เมื่อเรามาตัวเปล่า เราก็จะกลับไปตัวเปล่าเช่นกัน ดังนั้นเราจะต้อง:

-ประกาศบารมีของพระเจ้าให้กับคนทั้งหลายฟัง (คริสเตียนทั่วไปเรียกว่า “การประกาศข่าวประเสริฐ”) ในการประกาศนั้น เราจะต้องแยกให้ออกระหว่าง:

-แก่นแท้ของบารมีพระเจ้า คือความหลุดพ้นโดยพระคุณของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ 3 ขั้นตอนด้วยกัน คือการถูกชำระให้เป็นคนบุญในความหลุดพ้นขั้นที่ 1 (Justification) การถูกชำระให้บริสุทธิ์ในความหลุดพ้นขั้นที่ 2 (Sanctification) และการเข้าสู่ศักดิ์ศรี ในความหลุดพ้นขั้นที่ 3 (Glorification)

-และเปลือกนอกที่มหัศจรรย์ ซึ่งได้แก่ รูปแบบ วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีของชุมชนของพระเจ้าแบบตะวันตก ไม่ว่าจะเป็นอย่างพวกโปรเตสแตนต์ หรือคาทอลิกก็ตาม

-ศาสนาคริสต์ กับ บารมีของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ เป็นคนละเรื่องกัน เมื่อเราประกาศ อย่าประกาศศาสนาคริสต์ไปพร้อมกับบารมีของพระเจ้า (เหมือนกับที่คริสเตียนทำอยู่ในปัจจุบันนี้ เพราะจะทำให้คนที่รับฟังข่าวสาร ไม่เข้าใจอย่างชัดเจน) ให้ประกาศบารมีของพระเจ้าเพียงอย่างเดียว เพื่อคนจะได้ยินได้ฟังข่าวดีของพระเจ้า

ในการดำเนินชีวิตกับพระเจ้าในความหลุดพ้นขั้นที่สองนี้ บางครั้งก็มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว บางครั้งก็มีการเปลี่ยนแปลงอย่างช้าๆ แต่พระเจ้าสัญญาว่า เมื่อเราดำเนินชีวิตอยู่ตามพระคำของพระองค์ ดำเนินชีวิตตามผลของพระธรรม ดำเนินชีวิตด้วยการสวดอ้อนวอน พุดคุยสนทนากับพระเจ้า

10.การดำเนินชีวิตในความหลุดพ้นขั้นที่ 2

เขียนโดย บรรพต เวชกามา

วันจันทร์ที่ 18 มิถุนายน 2012 เวลา 20:22 น. -

และดำเนินชีวิตในชุมชนของพระเจ้า ดำเนินชีวิตในโลกนี้ พระองค์จะนำการเปลี่ยนแปลงมาสู่ชีวิตเรา เราจะรู้ว่าพระองค์ทรงสัตย์ซื่อต่อพระสัญญาของพระองค์เสมอ

เขียนโดย Banpote Wetchgama (ศูนย์พันธกิจอุดรธานี)

ใน วันพฤหัสบดีที่ 24 พฤษภาคม 2012 เวลา 10:30 น.

// // //